

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje Davida Uhlíře, soudkyně Kateřiny Šimáčkové a soudce Tomáše Lichovníka o ústavní stížnosti stěžovatele **PhDr. O. Z.**, zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem v Plzni, Guldenerova 547/4, proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. prosince 2015 č. j. 8 To 645/2015-151 a usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 8. října 2015 sp. zn. 3 T 141/2014, za účasti **Krajského soudu v Plzni a Okresního soudu v Klatovech**, jako účastníků řízení a Krajského státního zastupitelství v Plzni a Okresního státního zastupitelství v Klatovech jako vedlejších účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. prosince 2015 č. j. 8 To 645/2015-151 a usnesením Okresního soudu v Klatovech ze dne 8. října 2015 sp. zn. 3 T 141/2014 bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. prosince 2015 č. j. 8 To 645/2015-151 a usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 8. října 2015 sp. zn. 3 T 141/2014 se ruší.

O d ů v o d n ě n í:

1. Ústavní soud obdržel dne 18. března 2016 návrh ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), kterým se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí obecných soudů, kterými dle jeho tvrzení došlo k porušení jeho práv zaručených v čl. 8 odst. 2 a čl. 39 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z napadených rozhodnutí a příslušného spisového materiálu, který si Ústavní soud vyžádal za účelem posouzení důvodnosti ústavní stížnosti, bylo zjištěno, že v záhlaví uvedeným usnesením Okresního soudu v Klatovech byl zamítnut stěžovatelův návrh na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u uvedeného soudu pod sp. zn. 3 T 141/2014. V uvedeném trestním řízení byl stěžovatel rozsudkem, který nabyl právní moci dne 29. dubna 2015, uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit celkem třemi útoky, kdy ve dnech 15. března, 5. srpna a 17. září 2014 měl řídit na různých komunikacích v okolí Úborska, okr. Klatovy, přestože rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. MHMP 740896/2014/Dbá, mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. června 2014 a stěžovatel se o něm dozvěděl nejpozději dne 15. července 2014 ve 14:00 hodin,

kdy jej prokazatelně osobně převzal. Za toto jednání mu soud uložil peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a trest zákazu činnosti ve výměře 1 rok. Odvolání stěžovatele Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 19. dubna 2015 zamítl a rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci.

3. Dne 3. srpna 2015 podal stěžovatel návrh na povolení obnovy řízení. Uvedl v něm, že podal podnět k posouzení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, kterým mu byl uložen zákaz činnosti, v přezkumném řízení. V jeho rámci Ministerstvo dopravy rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy zrušilo a věc vrátilo k novému projednání. Rozhodnutí magistrátu tak bylo dle názoru stěžovatele zrušeno s právními účinky *ex tunc* k 26. červnu 2014 a stěžovatel tedy nemohl ve dnech 15. července, 5. srpna a 17. září 2014 řízením motorového vozidla mařit jeho výkon, protože mu tato činnost nebyla zakázána. Pokud by ke zrušení tohoto správního rozhodnutí došlo do doby vynesení odsuzujícího rozsudku, mohla by tato skutečnost odůvodnit zproštění obžaloby. Podle názoru stěžovatele se tak jedná o novou skutečnost, kterou stěžovatel nemohl v průběhu trestního řízení uplatnit.

4. Soud prvního stupně jeho návrhu nevyhověl. V napadeném usnesení dospěl k závěru, že zde nejsou takové skutečnosti či důkazy, které jsou k povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 278 trestního řádu nutné. V době, kdy stěžovatel opakovaně vozidlo řídil, byl vázán pravomocným rozhodnutím správních orgánů, které mu zakazovalo tuto činnost. Stěžovatel se s ním prokazatelně seznámil a byl povinen jej respektovat. Tuto povinnost však opakovaně porušil. Skutečnost, že s ním nesouhlasil a podal podnět k jeho přezkumu, který však vykonatelnost zákazu činnosti nijak neovlivňuje, na tomto faktu nic nemění. Ke zrušení rozhodnutí o zákazu činnosti došlo až poté, co byla věc pravomocně skončena. Podle názoru soudu se tak nejedná o skutečnost novou, dříve neznámou, která následně vyšla najevo, nýbrž o skutečnost novou, následně vzniklou. Krajský soud, který stížnost stěžovatele proti usnesení soudu prvního stupně zamítl, k tomu dodal, že způsobilost skutečností nebo důkazů, které vyšly najevo, změnit původní rozhodnutí, je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí.

5. Z obsahu vyžádaného spisového materiálu jasně vyplývá, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 22. května 2014, č. j. MHMP 740896/2014/Db, které nabylo právní moci dne 26. června 2014, bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru agend řídičů, ze dne 25. června 2015, č. j. 267/2015-160-SPR/3, a věc se vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Podle § 99 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo stanovilo, že účinky jeho rozhodnutí nastávají zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ode dne 26. června 2014.

6. Následným dotazem na Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, Ústavní soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 2. 5. 2016, č. j. S-MHMP 229650/2014/Db, bylo řízení zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek ze zákona zanikla. Kopii rozhodnutí Ústavní soud vyžádal ke spisovému materiálu.

7. Dle stěžovatele trpí napadená rozhodnutí obecných soudů nedostatečným odůvodněním. Obecné soudy mu znemožnily obhájit se v trestním řízení, které proti

němu bylo vedeno pro skutek, který vzhledem k rozhodnutí přezkumného orgánu o zrušení správního rozhodnutí o uložení sankce, nemohl být trestným činem. Pokud právní předpisy správního práva dávají některým rozhodnutím vlastnost vyvolat právní účinky rozhodnutí s účinky ex tunc, je nutno tyto účinky vztáhnout i na posouzení otázky, zda stěžovatel mařil či nemařil výkon úředního rozhodnutí, když v rozhodné době vykonával činnost, která mu v dané době sice formálně byla zakázána správním rozhodnutím, avšak následně byl správní zákaz zrušen, a na stěžovatele je tak nutno hledět, jako by mu v dané době nebylo řízení motorových vozidel zakázáno. Jestliže stěžovateli určité chování zakázáno nebylo, nemohl tím, že se takto choval, spáchat trestný čin. Pokud obecné soudy obnovu trestního řízení nepovolily, odmítly poskytnout ochranu stěžovatelovým ústavně zaručeným právům, zejména právu na to být trestně stíhán pouze z důvodu, který stanoví zákon, zaručenému čl. 8 odst. 2 Listiny. Podle názoru stěžovatele tak porušily i jeho ústavně zaručené právo, aby za trestné jednání bylo považováno jen takové jednání, které je jako trestný čin vymezeno v zákoně, zaručené čl. 39 Listiny.

8. Na výzvu Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Krajský soud v Plzni, který odkázal na odůvodnění napadeného usnesení a rovněž i na argumenty uvedené v rozhodnutích obecných soudů ve věci samé.

9. Okresní soud v Klatovech ve vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že podle jeho názoru k porušení ústavně zaručených práv stěžovatele nedošlo. Změna rozhodnutí, kterým byla ve správním řízení uložena sankce zákazu činnosti, není skutečností dříve neznámou, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o vině, nebo vzhledem k níž by rozhodnutí o trestu bylo ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti činu, nebo poměrům obžalovaného. Podle názoru soudu je chráněným objektem v tomto případě zájem na tom, aby byla pravomocná rozhodnutí soudu i jiných orgánů veřejné moci respektována. Skutková podstata byla stěžovatelem naplněna a následně zrušení rozhodnutí na tom, dle názoru soudu, nic nemění. Tím spíše, že fakticky se odsouzený přestupku dopustil, byť nikoli v takovém rozsahu, jako původně. Stěžovatel se spolu se svým obhájcem účastnil všech soudních jednání a měl možnost uplatnit obhajobu v neomezené míře. Soud se proto domnívá, že by ústavní stížnost měla být zamítnuta.

10. Krajské státní zastupitelství v Plzni ve vyjádření navrholo, aby ústavní stížnost byla zamítnuta. V podrobnostech odkázalo na odůvodnění obou napadených rozhodnutí.

11. Okresní státní zastupitelství v Klatovech ve svém vyjádření uvedlo, že ústavní stížnost podle jeho názoru není důvodná. Upozornilo na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 8 Tdo 325/2012, podle něhož nelze pravomocné a vykonatelné rozhodnutí orgánu veřejné moci nerespektovat jen na základě toho, že s takovým rozhodnutím adresát vnitřně nesouhlasí. Pokud stěžovatel s odsouzením nesouhlasil, měl využít možnosti podání dovolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto. Ústavní stížnost by pak měla spíše směřovat proti rozhodnutím soudů o vině. S názorem obecných soudů vysloveným v napadených rozhodnutích, že návrh na povolení obnovy řízení není důvodný, se vedlejší účastník ztotožnil.

12. Stěžovateli byla vyjádření účastníků a vedlejších účastníků zaslána na vědomí.

13. Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

14. Ústavní soud je podle ustanovení čl. 83 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že ve smyslu jejího čl. 87 odst. 1 písm. d) rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy obecných soudů, není povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí a samo o sobě není významné, je-li namítána věcná nesprávnost jimi vydaných rozhodnutí. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu z hlediska dodržení principů ústavněprávních, tj. zda v řízení (rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody jeho účastníka.

15. Ústavní soud není vázán odůvodněním návrhu stěžovatele, nýbrž může, jak vyplývá z jeho ustálené judikatury, přezkum provést i z pohledu jiných základních práv a svobod, resp. i z jiných hledisek, než byla vymezena v ústavní stížnosti stěžovatele. Může-li proto mít tvrzené pochybení obecných soudů důsledky pro výsledek řízení, nelze rezignovat na přezkum napadeného rozhodnutí z hlediska ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny, a v této souvislosti musí být uvážěn i dosah ustanovení čl. 4 Ústavy, podle něhož jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci [srov. nález sp. zn. II. ÚS 3170/09 (N 208/59 SbNU 57)].

16. Dle ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu platí, že obnovu řízení povolí soud, pokud předchozí řízení skončilo pravomocným rozsudkem, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

17. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu účelem tohoto řízení není přezkoumávání zákonnosti, popř. odůvodněnosti původního rozhodnutí. Stejně tak není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzovat vinu odsouzeného [srov. bod 41 nálezu ze dne 24. 2. 2009 sp. zn. I. ÚS 2517/08 (N 34/52 SbNU 343), obdobně také usnesení ze dne 8. 8. 2013 sp. zn. III. ÚS 969/13]. Podstatou řízení o povolení obnovy řízení je posouzení nezbytnosti odstranit možné nedostatky pravomocného rozhodnutí, dané zejména neznalostí určitých skutečností v původním řízení [obdobně např. nález ze dne 26. 8. 2010 sp. zn. III. ÚS 608/10 (N 173/58 SbNU 513)]. Tím toto řízení, z důvodu racionální nezbytnosti co největšího souladu obsahu trestních rozsudků s objektivní realitou, prolamuje "v souladu s aprobačí provedenou ústavním pořádkem

právní moc původního rozhodnutí, jakož i zákaz vedení opakovaného řízení pro týž skutek (čl. 40 odst. 5 Listiny, čl. 4 odst. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě)." [viz náleze ze dne 30. 7. 2009 sp. zn. II. ÚS 2445/08 (N 174/54 SbNU 193); obdobně dále usnesení ze dne 9. 6. 2010 sp. zn. II. ÚS 1364/10 a obdobně také např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nikitin proti Rusku ze dne 20. 7. 2004, č. 50178/99, § 56, nebo rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Stanca proti Rumunsku ze dne 27. 4. 2004, č. 59028/00].

18. Ústavní soud se již opakovaně vyjádřil, že i přes specifickou povahu řízení o návrhu na povolení obnovy trestního řízení jsou obecné soudy povinny respektovat základní práva, jež se standardně pojí s řízením trestním [srov. např. náleze ze dne 15. 3. 2012 sp. zn. III. ÚS 1330/11 (N 54/64 SbNU 673), bod 13; náleze ze dne 26. 8. 2010 sp. zn. III. ÚS 608/10 (N 173/58 SbNU 513); náleze ze dne 25. 11. 1999 sp. zn. III. ÚS 95/99 (N 165/16 SbNU 215)]. Byť se v obnovovacím řízení nejedná o meritu trestního řízení (o vině a trestu), toto řízení je svým charakterem v řadě ohledů analogické fázi trestního řízení probíhající před soudy ve věci samé [viz náleze ze dne 26. 8. 2010 sp. zn. III. ÚS 608/10 (N 173/58 SbNU 513)]. V této souvislosti je vhodné poukázat také na názor Ústavního soudu, vyjádřený v bodě 39 nálezu ze dne 24. 2. 2009 sp. zn. I. ÚS 2517/08 (N 34/52 SbNU 343): "I v řízení o povolení obnovy řízení je třeba ctít princip *in dubio pro reo* a soudce rozhodující o povolení obnovy řízení by měl k posouzení věci přistupovat nepředpojatě, tj. být zásadně otevřený tomu, že předložený důkaz může dosavadní rozhodnutí o vině zvrátit."

19. Obecné soudy v napadených rozhodnutích i ve vyjádření k ústavní stížnosti opírají odůvodnění svého zamítavého postoje k návrhu na povolení obnovy řízení o argument, že zrušení původního pravomocného rozhodnutí správního orgánu ukládajícího zákaz činnosti v přezkumném řízení není novou soudy dříve neznámou skutečností, která následně vyšla najevo, nýbrž novou skutečností, která následně vznikla poté, co věc byla pravomocně skončena. Pro tento fakt návrh na povolení obnovy řízení nesplňuje zákonné předpoklady uvedené v citovaném ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu a obnovu proto podle jejich názoru nelze povolit.

20. Po hlubším posouzení případu této argumentaci Ústavní soud nemůže přisvědčit. Podle jazykového výkladu předmětné dikce zákona „vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé...“ nelze dospět k závěru, že by bylo podstatné, zda tyto skutečnosti nebo důkazy již existovaly v době rozhodování nalézacího soudu nebo odvolacího soudu, neboť rozhodující je, že tyto skutečnosti nebo důkazy dříve soudu (nalézacímu i odvolacímu) neznámé, „vyšly najevo“, tedy se objevily kdykoli později, a to včetně doby po právní moci napadeného rozhodnutí. Obdobný závěr lze vyčíst i z judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 3. 2008 sp. zn. 5 Tz 100/2007). Novotou ve smyslu § 278 trestního řádu mohou být i změněné skutečnosti, které sice byly v původním řízení dokazovány, ale se zcela jiným výsledkem (náleze Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 4068/14).

21. Pro správnost takového závěru hovoří i další okolnosti posuzovaného případu. Ústavní soud si v této souvislosti položil otázku, jakým způsobem by soud ve věci samé rozhodl, pokud by rozhodnutí Ministerstva dopravy, kterým bylo původní rozhodnutí ukládající zákaz činnosti zrušeno, bylo vydáno před vydáním konečného odsuzujícího rozsudku. Za této situace by totiž stěžovatel zřejmě byl soudem obžaloby

zproštěn podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek nebyl trestným činem. Takový závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, podle níž jsou „orgány činné v trestním řízení rozhodující o přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku povinny zjišťovat nejen skutečnost, zda je rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, jehož výkon obviněný mařil nebo ztěžoval, pravomocné, ale i to, zda později nedošlo ke zrušení takového rozhodnutí nebo jeho části v předepsaném řízení (např. v rámci rozhodnutí o mimořádných opravných prostředcích). Bylo-li posuzované rozhodnutí, jímž byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, zrušeno např. na podkladě mimořádného opravného prostředku, trestní odpovědnost obviněného za přečin podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku může být uplatňována jen tehdy, pokud i pozdějším rozhodnutím, které vzešlo z řízení následujícím po rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku, byla obviněnému znova zakázána činnost, kterou vykonával v rozporu s tímto zákazem. Jestliže však obviněnému nebude znovu uložen trest zákazu činnosti, pak tato skutečnost pro všechna další navazující řízení o uvedeném přečinu znamená, že předmětný zákaz činnosti nebyl vůbec vysloven, a neexistuje tedy ani vykonatelné rozhodnutí, jehož výkon by obviněný mohl mařit nebo podstatně ztěžovat“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. 8 Tdo 146/2011). Pokud by na základě výše naznačené argumentace obecných soudů nebylo možné skutečnost, že rozhodnutím v rámci přezkumného řízení byl původní zákaz činnosti zrušen výslovně s účinky *ex tunc* ke dni 26. června 2014, úspěšně uplatnit v rámci návrhu na obnovu řízení, bylo by vyvození či nevyvození trestněprávní odpovědnosti stěžovatele závislé na délce řízení u přezkumného orgánu, tedy skutečnosti nezávislé na přičinění či vůli stěžovatele. Takový výklad nelze z ústavněprávního hlediska akceptovat.

22. Na okraj lze ohledně institutu obnovy řízení, který je zařazen jako mimořádný opravný prostředek i v jiných procesních předpisech zmínit, že podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Obdobně pak podle ustanovení § 101d odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, bylo-li na základě opatření obecné povahy, které bylo zrušeno, nebo bylo-li na základě části opatření obecné povahy, která byla zrušena, rozhodnuto o správním deliktu a toto rozhodnutí nabylo právní moci, ale nebylo dosud vykonáno, je zrušení takového opatření obecné povahy nebo jeho části důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení příslušného procesního předpisu.

23. S ohledem na výše uvedené důvody dospěl Ústavní soud k závěru, že v projednávané věci nebyla úprava obnovy řízení uplatněna v souladu s požadavky plynoucími z ústavního pořádku. V důsledku toho bylo usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. prosince 2015 č. j. 8 To 645/2015-151 a usnesením Okresního soudu v Klatovech ze dne 8. října 2015 sp. zn. 3 T 141/2014 porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Ústavní soud proto shledal ústavní stížnost důvodnou a napadená rozhodnutí zrušil dle § 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

24. Nad rámec uvedeného Ústavní soud dodává, že nemohl přehlédnout, že stěžovatel opakovaně řídil motorové vozidlo, ačkoli věděl, že mu byl pravomocně uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Takové jednání je zcela jistě nutné považovat za společensky škodlivé a z morálního hlediska za odsouzeníhodné. Na výše naznačených závěrech vztahujících se k ústavně souladné interpretaci ustanovení § 278 trestního řádu s ohledem na zachování zásad spravedlivého procesu však tyto skutečnosti nemohou nic změnit.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 20. června 2016

David Uhlíř
předseda senátu